

Agyag és Tea Könyve

A sárba lépve lábnyomaink akár évmillióig fennmaradhatnak. Tünékeny életünkhöz képest ez már szinte örökkévalóság. Bálint Ádám festőművész újra felfedezte az agyagot mint az írás, a kultúra egyik legősibb közvetítő, megőrző közegét, amely a látszat ellenére mégsem olyan örök.

Agyaggal és teával festett nagyméretű vásznai, papírképei egy elveszett civilizáció lenyomataiként hatnak. Mintha egy agyagból rótt könyv néhány töredékesen fennmaradt oldalát mikroszkopikus nagyításban tennék közszemlére. A lapok egymással szorosan összefüggnek, egymásból folytatódnak. Töredettségük olyan, mint az öreg kódex borítójából előkerült, megsárgult papíroké. A tea és az agyag átítatja a fóliókat, szinte összeragadnak és lapozhatóvá válnak. Repedéseikből a tenger és a sivatag homokja csordogál. Rétegeik egymás alól úgy tűnnek elő, mint a régészeti leletek röntgenfelvételein látható lerakódások. A téma esetenként igen konkrét. *A Dúzsi ívek* az omladozó vályogfal felületét örökíti meg, alatta a nádalás ki-kilátszó ákombákomjaival. Lényege mégis elvonttá lesz az újjászerveződő textúrában.

A képek mérete emlékműszerűvé teszi a sorozatot. A nagyítást azonban más is indokolja. Az elmosódó, egyre kivehetetlenebb jelek „utolsó” rögzítése nem egyszerűen mementó: egyúttal egy új struktúra megszületésének pillanata. Bár a régi struktúrák – mint a világot formázó labirintus vagy a mandala – még felismerhetőek, az „eredeti” jelentés mostanra elveszett, soha meg nem fejthetővé enyészett. Ez a megnevezhetetlenség már önmagában is izgalmassá teszi a képeket; mintegy fellebbenthetetlen fátylat borít rájuk.

Az enyészeten mégis létrejön az újjászületés: a formák, a tónusok egy belső ritmusnak engedelmessé válnak, új felületre rendeződnek, új szöveget, mondhatni új szöveget alkotnak. Ez a szöveg nem olvasni, hanem szemlélni való. Szemlélni, mint tájat, óceánt, vízesést, amely állandóan csodákat tartogat számunkra. Csodákat, amelyekről nem beszélhetünk, hisz hánunkat maga a természet veszi el.

Titus Burckhardtnak az Alhambra végtelen számú arabeszkjéről írott szavaival élve: *„Nem akarja lekötöni a tekintetet, sem pedig egy elképzelt világra irányítani, ellenkezőleg: a gondolkodás és a képzelet minden kötetlenségéből fel akar szabadítani, hasonlóan, mint azt*

a vizek folyásának, a szélfúttá búzamezőknek, a hópelyhek hullásának és a tűz felszálló lángjainak szemlélése teszi. Az ilyen kontempláció nem hoz létre semmilyen gondolatot, viszont olyan létezési állapotot teremt, amely egyidejűleg benső nyugalom és vibrálás... szellemi részegség és józanság.”

Barangolunk a formák és színek világában, rétegről rétegre; és elhithetjük: bennünk egyesülnek egészé a képben rejlő tartalmak.

Átengedjük magunkon, hagyjuk, hogy belénk ivódjanak, majd közelről nézzük, lassan engedjük eltávolodni, és figyeljük, ahogy a messze-ségben egységbe csoportosulnak.

Így születik meg szemünk előtt a feszes vász-
nakra rakódva az Agyag és Tea Könyve.

*Ghyczy György
festőművész*

Új égtáj felé – 160x200 cm, vászon

Dúzsi ívek – 70×100 cm, papír

Leírás – 50×70 cm, papír

Leírás – 50×70 cm, papír

Dúzsi ívek – 70×100 cm, papír

Zászló I. – 100×100 cm, papír

Tea, agyag II. – 160×200 cm, vászon

Aranykor – 160×200 cm, vászon

Alaprajz – 70×100 cm, papír